

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **H. A.**, narozen X, státní příslušnost Tuniská republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, 331 65 Tis u
Blatna,
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 1. 2023, č. j. KRPU-229459-21/ČJ-2022-040022-SV-ZZ,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 1. 1. 2023, č. j. KRPU-229459-21/ČJ-2022-040022-SV-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

cizinců“) zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že v jeho případě byl nedostatek důvodů pro zahájení řízení o správním vyhoštění, které je elementárním předpokladem pro rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění. Dle žalobce je možné řízení o správním vyhoštění zahájit pouze v případě, kdy trvá ke dni jeho zahájení vytýkaná protiprávnost. Žalobce trval na tom, že ke dni zahájení řízení o správním vyhoštění neexistovala protiprávnost v podobě absence cestovního dokladu, ani protiprávnost v podobě nelegálního pobytu, neboť se žalobce nacházel v režimu zajištění a na území České republiky vstoupil bez jeho aktivní vůle v rámci jeho omezení na osobní svobodě. V tomto směru odkázal žalobce na § 18 odst. 1 písm. d) bod 1, dle kterého po dobu omezení na svobodě nemusí cizinec disponovat platným cestovním dokladem. Uvedl, že readmisní dohoda neřeší otázku zahajování řízení o správním vyhoštění a typicky se uplatňuje v případech, kdy je s cizincem v České republice zahájeno řízení o správním vyhoštění a ten se následně pokusí vycestovat do sousedního státu. Pokud je však cizinec poprvé odhalen jako nelegální migrant až v sousedním státě, tak v době navrácení do České republiky pobývá již v zajištění a nemusí tedy disponovat platným cestovním dokladem.
3. Je sice pravda, že žalobce při své výpovědi uvedl, že před vstupem do SRN pobýval v České republice po dobu cca 20 dnů bez cestovního dokladu, ovšem v té době jej správní orgány neodhalily. Pokud by byl zadržen v době nelegálního pobytu na území České republiky, bylo by možné s ním zahájit řízení o správním vyhoštění. Stejně tak s ním bylo možné zahájit správní vyhoštění v SRN. Ovšem v okamžiku, kdy byl v zajištění předán ze SRN do České republiky, vstoupil na její území v režimu, kdy již nemusel disponovat cestovním pasem. Vytýkaná protiprávnost tedy již nebyla aktivního rázu. Druhý vstup žalobce na území České republiky nebyl projevem jeho vůle. Po navrácení žalobce tedy dle jeho názoru nebyly dány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění a nemohly tedy být ani důvody pro jeho zajištění. Z toho důvodu trval na tom, že je omezován na osobní svobodě nezákonně.
4. Dále žalobce namítal nedostatečné posouzení alternativních institutů sloužících k zajištění součinnosti žalobce i bez omezení jeho osoby na osobní svobodě. Trval na tom, že před zajištěním cizince je nutno zkoumat, zda by případné užití méně postihujících opatření nemohlo splnit stejný účel. Žalovaná namísto vyčerpávajícího zdůvodnění toho, proč nebylo shledáno dostatečným užití jiného postupu, než je zajištění cizince, se omezila dle žalobce pouze na rekapitulaci jeho pobytové historie a na konstatování, že je přesvědčena o vhodnosti zásahu do práv žalobce. Žalobce trval na tom, že zajištění cizince musí být podloženo závažnými důvody a vzhledem ke své mimořádnosti může být použito jen v případech výjimečných, kdy je zjevné, že jiné řešení nepřichází v úvahu. Správní orgány musí dle žalobce vždy důkladně zkoumat důvodnost zajištění se zřetelem na skutečnost, že zajištění je nepřípustné, pokud je možné zajistit realizaci správního vyhoštění mírnějšími prostředky.
5. Žalobce dále poukázal na ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), ze kterého vyplývá zásada přiměřenosti postupu správních orgánů. Zdůraznil rovněž, že zásada přiměřenosti zásahu správního orgánu do práv osob vyplývá z čl. 1 Ústavy ČR, který dle Ústavního soudu požaduje, aby veřejná moc v České republice vystupovala podle pravidel právního státu. Mezi tato pravidla patří i zásada přiměřenosti. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zásahu, zákaz svévole a zákaz nadbytečného použití nástrojů regulace. Dále žalobce poukázal na nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/01, kde je uvedeno, že zasahování státu musí respektovat přiměřenou (spravedlivou) rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce.

Vyjádření žalované k podané žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření zrekapitulovala průběh cesty žalobce z jeho země původu až po jeho zadržení a předání orgány SRN zpět na území České republiky. Žalovaná trvala na tom, že předání žalobce do České republiky a následné rozhodování o jeho správním vyhoštění bylo plně v souladu s dvoustrannou readmisní dohodou a Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.
7. Žalovaná trvala na tom, že byly naplněny důvody pro zajištění žalobce stanovené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce se na svou cestu vydal vědomě nelegálně, úmyslně porušoval schengenské právní předpisy, úmyslně se vyhnul hraniční kontrole při vstupu do EU, kam vstoupil mimo hraniční přechod po překonání hraničního oplocení za pomoci převaděčů, bez platného cestovního dokladu a pobytového oprávnění. S ohledem na uvedené skutečnosti dospěla žalovaná k závěru, že není žádná záruka, že by žalobce v budoucnu respektoval rozhodnutí správních orgánů, obzvláště za situace, kdy jeho jasným cílem byla vidina lepšího života ve Francii. Žalovaná trvala na tom, že na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí uvedla dostatečné důvody, ze kterých vyplývá, že v případě žalobce existuje důvodné nebezpečí, že bude pobývat v schengenském prostoru i po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a že existuje nebezpečí, že by žalobce mařil nebo ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a to s přihlédnutím zejména k tvrzení samotného žalobce, který ve své výpovědi uvedl, že po propuštění by pokračoval v cestě do Francie.
8. Žalovaná trvala rovněž na tom, že se v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 6 velice podrobně zabývala možností uložení zvláštních opatření za účelem zajištění vycestování. Zdůraznila, že dospěla k závěru, že s přihlédnutím k § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců nebylo možné k uložení zvláštních opatření přistoupit, neboť z dosavadního jednání a chování žalobce je zřejmé, že cílem jeho cesty je Francie, kam cestoval za lepším životem, nelegálně, za asistence převaděčů, bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění. Ochota a schopnost respektovat případně uložené zvláštní opatření za účelem vycestování byla dle žalované u žalobce snížena jeho dosavadním chováním, kdy žalobce si byl vědom skutečnosti, že k cestování potřebuje řádné doklady, a přestože je nevlastnil, byl srozuměn s nelegálním vstupem a pobytem na území EU. Žalobce dal dle žalované jednoznačně najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území EU. Nebylo tedy důvodu se domnívat, že by respektoval uložená zvláštní opatření. Na území EU žalobce nikoho nezná a nemá ani finanční prostředky a nebyl schopný si je opatřit. Na základě výše uvedeného dospěla žalovaná k závěru, že případné uložení zvláštních opatření by mohlo ohrozit výkon správního vyhoštění. Žalovaná zdůraznila, že žalobci je vytýkán nelegální pobyt nejen na území České republiky, ale neoprávněný vstup a pobyt v několika státech EU. Trvala na tom, že žalobce podmínky pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování namísto zajištění nesplňoval.

9. Žalovaná rovněž uvedla, že byly řádně posouzeny možné překážky realizace správního vyhoštění. Žalobce pochází z bezpečné země původu, svůj návrat do vlasti považuje za bezpečný a při návratu mu dle jeho tvrzení nic nehrozí. Žalovaná rovněž trvala na tom, že řádně posoudila i přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a došla k závěru, že zásah je s ohledem ke všem okolnostem zcela přiměřený.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl převzat dne 31. 12. 2022 od orgánů SRN na základě readmisní dohody na společných hranicích. Žalobce byl orgány SRN zajištěn dne 30. 12. 2022 na hlavním vlakovém nádraží v Drážďanech v mezinárodním vlaku přijíždějícím z území České republiky. Žalobce neměl žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu v žádném ze států EU. Z výpovědi žalobce pak vyplývá, že v listopadu 2022 vycestoval letecky na svůj platný cestovní doklad z Tuniska do Turecka a následně pokračoval letecky do Srbska. Tam strávil asi deset dní v utečeneckém táboře. V Srbsku svůj cestovní doklad ztratil. Následně za pomoci převaděče překonal hraniční plot do Maďarska a osobním autem pokračoval s převaděči v cestě do Rakouska. Z Rakouska pokračoval vlakem přes Slovensko do Prahy, kde byl převaděčem asi 20 dnů ubytován. Převaděč pak koupil žalobci jízdenku na vlak z Prahy do SRN. V Drážďanech byl ve vlaku zadržen. Žalobce uvedl, že přes všechny uvedené země pouze tranzitoval, neboť jeho cílem byla od samého počátku Francie, kde chtěl požádat o azyl a pracovat.
13. Primárně se soud zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním vyhoštění žalobce. Zásadní podmínkou pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je v souladu s § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců skutečnost, že cizinec na území České republiky pobývá bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Mezi účastníky není sporu o tom, že Tunis je země, jejíž občané nejsou oprávněni na území České republiky pobývat bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Žalobce namítal, že sice v minulosti na území České republiky neoprávněně pobýval, ovšem v době zahájení řízení o správním vyhoštění zde pobýval na území České republiky již oprávněně, neboť její hranice překročil nedobrovolně v rámci předání od orgánů SRN na základě readmisní dohody. Na tomto místě je však nutné zdůraznit, že žalobce byl orgány SRN zajištěn ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vlastnímu vlaku, kterým právě opustil území České republiky, kde nelegálně pobýval. Do České republiky byl žalobce předán bez prodlení po jeho zadržení a za účelem řešení právě tohoto nelegálního pobytu, který bezprostředně předcházela jeho cesta vlakem, ve kterém byl zadržen. Z uvedeného vyplývá, že žalobce byl zadržen těsně po překročení hranic do SRN, a to ve vlaku, který k překročení hranic použil v rámci svého nelegálního cestování po EU. Dle soudu je zásadní, že po nelegálním pobytu na území České republiky nenásledoval žádný legální pobyt na jejím území ani nelegální pobyt v řádu alespoň dní na území jiného členského státu EU. Z tohoto hlediska tedy nemůže jít při hodnocení pobytu žalobce na území České republiky, který předcházel jeho zadržení ve vlaku na území SRN o historické (předchozí) porušení pobytových předpisů, ale je nutné je hodnotit jako aktuální nelegální pobyt žalobce na území České republiky bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, které mohlo být řešeno v rámci správního vyhoštění.

14. Soud dále konstatuje, že řízení o správním vyhoštění bylo se žalobcem zahájeno před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění a s ohledem na výše uvedené z obsahu správního spisu nevyplyvaly žádné důvody, které by bránily jeho zahájení, či by s ohledem na skutečnost, že Tuniská republika je považována za bezpečnou zemi původu, svědčily o tom, že správní vyhoštění nebude možné alespoň potenciálně realizovat. Na základě těchto skutečností dospěl soud k závěru, že předmetná námitka žalobce byla zcela nedůvodná.
15. Dále žalobce namítal, že byly v žalobou napadeném rozhodnutí nedostatečně posouzeny alternativní instituty sloužící k zajištění součinnosti žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění.
16. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
17. Dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území České republiky a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území České republiky, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
18. Dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

19. Otázkou možnosti aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce se žalovaná zabývala zejména na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí. V rozhodnutí je uvedeno: „Po zhodnocení popsaného skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb. je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující a neúčelné. K neuložení zvláštních opatření dle ustanovení § 123b přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů České republiky účastníkem řízení. V případě účastníka řízení nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť účastník řízení na území nemá hlášené bydliště ani adresu trvalého pobytu ani žádnou formu pobytu. Dále nemá dostatek financí na složení finanční záruky. Účastník řízení svým chováním, nerespektováním nařízení o zákazu vstupu cizinců na území dal jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá dodržovat. Účastník řízení tedy nedisponuje žádným cestovním dokladem ani oprávněním k pobytu a je tedy vyloučeno, že by mohl dobrovolně legální cestou opustit území České republiky a vrátit se do domovského státu. Jak sám účastník řízení uvedl správnímu orgánu, že by vycestoval do Francie.“ Dále žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 8 uvedla závěr, že „vydání rozhodnutí o zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. je zcela vhodné a přiměřené opatření, zatímco jiná, mírnější opatření, by byla z hlediska jednání účastníka řízení zjevně nedostatečná.“
20. Žalobcová námitka týkající se možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je zcela obecná a omezuje se pouze na tvrzení, že žalovaná nedostatečně posoudila alternativní instituty sloužící k zajištění součinnosti žalobce i bez omezení jeho osoby na osobní svobodě. Dle soudu z výše uvedené citace jednoznačně vyplývá, že žalovaná se otázkou možnosti uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování ve vztahu k žalobci podrobně a výslovně zabývala. Při svém hodnocení přihlédl k možnostem žalobce, jeho majetkovým poměrům, absenci cestovních dokladů a zejména k jeho poměru k respektování právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na území České republiky a států schengenského prostoru. Zejména je nutné akcentovat odpověď žalobce při jeho výpovědi na otázku, kde by se zdržoval v případě jeho propuštění ze zajištění, kde uvedl, že by odcestoval do Francie pracovat. Z této odpovědi a skutečnosti, že Francie byla od samého počátku cílem jeho cesty lze dovodit, že žalobce měl v případě propuštění ze zajištění v úmyslu pokračovat ve své nelegální cestě po státech EU do Francie a měl tedy v úmyslu vstoupit neoprávněně na území jiného členského stát. Za takové situace pak ustanovení § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců výslovně vylučuje možnost aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování.
21. Dle soudu se tedy žalovaná otázkou mírnějších opatření ve vztahu k žalobci dostatečně zabývala a po zhodnocení jeho dosavadního jednání a deklarovaných záměrů zcela správně vyhodnotila, že zvláštní opatření v daném případě nebylo možné využít a zajištění žalobce bylo namístě. Předmětnou námitku tedy vyhodnotil soud jako nedůvodnou.
22. V poslední námitce žalobce velice obecně namítal nedostatek přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Otázkou přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaná výslovně zabývala na straně 8 až 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Přiměřeností rozhodnutí se žalovaná zabývala podle kritérií uvedených v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Při hodnocení přiměřenosti přihlédla žalovaná ke skutečnosti, že žalobce vědomě protiprávně vstoupil a pobýval na území členských států EU, současně zvažila i skutečnost, že žalobce k nelegálnímu vstupu a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytu využíval služeb převaděčů. Tyto skutečnosti hodnotila žalovaná jako velmi závažné. Žalovaná zvažovala i eventuální zásah do soukromého a rodinného života žalobce, kdy vycházela z toho, že žalobce na území České republiky nemá žádné rodinné vazby a celá jeho rodina žije v zemi původu. Žalovaná rovněž shledala, že žalobce v České republice nemá žádné zázemí ani sociální kontakty. Na základě závěru o nemožnosti využití v případě žalobce zvláštních opatření za účelem vycestování, posouzení závažnosti jednání žalobce spočívajícím v pobytu na území bez platného cestovního dokladu a pobytového oprávnění za využití převaděčů a osobních poměrů žalobce dospěla žalovaná dle soudu ke zcela oprávněnému závěru, že předmětné rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění nebylo nepřiměřené. S tímto závěrem se plně ztotožnil i soud. Uvedenou zcela obecnou námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

23. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. února 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.